

KDE PTÁCI NEUMÍ ZPÍVAT

Hory pod nimi rychle ubíhají, a než Terezka do sedmi napočítá, už se pod nimi objevuje širošíře moře. Po chvílce se z modravých vln vyloupne malý ostrov, zvaný Marcipánie.

„Tady je to!“ vykřikne Kaštalínek. „Letadlo, šupity dupity dolů!“

Na ta slova kaštanové letadlo poslušně zakrouží nad ostrovem a pak pomalu začne klesat. Jeho pasažéři si tak mohou pěkně seshora celý ostrov prohlédnout. Vidí, že na severu se zvedají dva kopce, na jihu roste zelený les. Na východě je malé jezírko, na západě teče do moře řeka.

„Kaštalínku, kde přistaneme?“

„Tamhle,“ ukáže skřítek na malý plácek nedaleko mořského břehu a s kaštanovým letadlem k němu zamíří.

Z výšky se Terezce zdálo, že na tom malém ostrově vlastně nic zvláštního není. Ale když vystoupí z letadla, nepřestává se divit, co všechno kolem sebe vidí.

Tráva kolem je úplně modrá, voda v řece je hustá a bílá jako mléko. Na stromech se červenají čerstvé jahody, místo bílých kopretin rostou ze země barevná lízátka. Jen černý ptáček, který sedí na stromě kousek od nich a zvědavě je pozoruje, vypadá docela obyčejně.

Kaštalínek kroutí nevěříčně hlavou.

„Ať mi kaštan pod nohou praskne ... To je ale podivná země! Kdo to kdy viděl, trávu jako inkoust?“

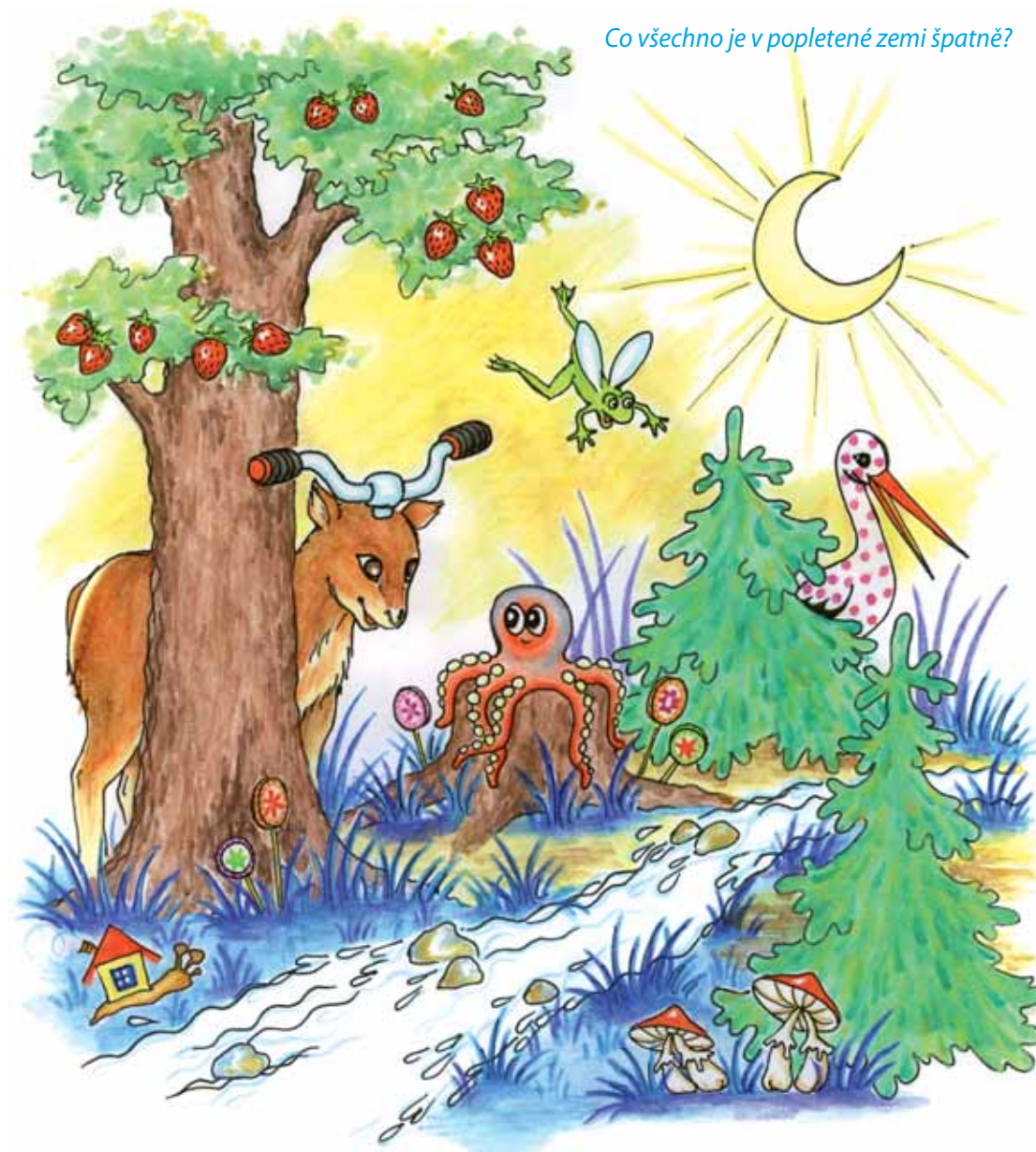
Terezka se přidá:

„A co ty jahody na stromě? To mi řekněte, kde potom rostou jablíčka?“

„Možná v zemi, jako u nás brambory,“ napadne Kaštalínka. „Nebo že by na kaštanu? To by se mi docela líbilo!“ A hned si představuje, jak by to měl ráno blízko na snídani.

Slávek je zarazí. „Nechte brambory bramborama a radši se rozhlédněte, kterým směrem půjdeme hledat Marcipána. Vždyť tady není žádná cesta, ani žádné domy.“

Co všechno je v popletené zemi špatně?

„Copak čaroděj bydlí jen tak v obyčejném domě?“ pochybuje Terežka, ale sama také neví, kde čaroděje hledat. Správně by měl žít na vysoké černé skále, v zakletém zámku. Ale po žádném takovém tu není ani památka.

Skalnaté jsou tu jenom útesy na břehu, které chrání ostrov před mořskými vlnami.

Kaštalínek tedy navrhuje:

„Možná má vytesaný svůj hrad v těch skalách na pobřeží. Pojdme se nejdřív podívat k nim ...“

Než skřítek větu dopoví, ozve se za ním zaštekání. Všichni se rázem otočí, ale žádného psa nevidí, jen na stromě pořád sedí ten obyčejný černý ptáček.

„Slyšeli jste to také, nebo se mi to jen zdálo?“ zeptá se nejistě Terežka. Pomalu se jí v popletené zemi přestává líbit.

Skřítek se Slávkem přikývnu. I oni slyšeli štěkat psa, pořádně hlubokým hlasem, jako mívají bernardýni, ale žádný pes nikde nepobíhá. Přesto se štěkot ozve znovu a najednou nad jejich hlavami černý ptáček promluví:

„No ovšem, že jsem tady štěkal já! Ptáček Zpěvák, k vašim službám,“ představí se a pak ještě dodá: „Tedy, teď spíš Nezpěvák.“

Všichni na něj zůstanou překvapeně koukat. Kaštalínek se vzpomene první a povídá:

„Ať mi kaštan za límeček spadne ... Copak u vás ptáci štěkají?“

„Jo, úplně všichni,“ přikývne ptáček a rychle si uhladí peří, protože vidí, že se ho noví návštěvníci tak trochu bojí. „To se tu dějí věci, co?“

„Ale proč to máte ve vaší zemi tak divně zařízené?“ nechápe Terežka.

„Proč asi!“ Zpěvák Nezpěvák roztáhne křídla a rozhořčeně s nimi zamává. „Protože náš Marcipán zase jednou čaroval! Usmyslel si, že všichni ptáci musí zpívat jako slavici, pronesl kouzelnou formulku a takhle to dopadlo. Kouzlo se mu nepovedlo, proto teď všichni štěkáme. A není nikdo, kdo by nás zase naučil zpívat.“

„Proč Marcipán nezkusí jiné kouzlo?“ zeptá se Slávek.

„Jen to ne!“ poleká se černý ptáček. „Ještě bychom bečeli jako ovce! Ten už toho natropil dost.“

„Ale zpívání je docela jednoduché,“ prohlásí Kaštalínek a hned se nabízí. „Jestli chceš, klidně tě nějakou písničku naučím.“

„Opravdu?“ zaraduje se Zpěvák Nezpěvák a popolétne blíž k nim. „To bych byl strašně rád!“

Kaštalínek se zamyslí, která písnička by se pro ptáčka nejlíp hodila.

„Co třeba tuhle?“ navrhne mu a zvesela spustí:

*Sednu si na větvičku,
zazpívám si písničku.
Ať jsem vrabec nebo kos,
budu zpívat pro radost.*

Skřítek dozpívá a Terezka mu zatleská. Taky ptáček potěšeně zamává křídly.

„To je ale pěkná písnička! Myslíš, že ji můžu zkusit s tebou?“

Kaštalínek přikývne a zazpívá ji ještě jednou, trochu pomaleji, aby mu Zpěváček Nezpěváček stačil.

Když dozpívají, poskakuje ptáček vesele po stromě a stále nadšeně vykřikuje:

„Báječné! Skvělé! Úžasné! Jsem první pták na ostrově, který zas umí zpívat! Děkuju ti, moc ti děkuju. Už jsem zase Zpěváček!“

Kaštalínek se ukloní, ale Terezka povzdychne.

„To je pěkné, že umíš zpívat. Ale víš také, kde přebývá Marcipán?“

„Samozřejmě,“ zatrylkuje ptáček. „Sice to nesmím nikomu říkat, ale za tuhle parádní písničku vám to rád prozradím. To se musíte dát támhle tou úzkou cestou až k vysokému stromu...“

Najednou zmlkne, bázlivě svěsí křídla a ustrašeně se zahledí kamsi za Terezku. Děti i skřítek se rychle otočí a polekaně couvnou.

Od rozeklaných skal na pobřeží přichází dlouhým krokem zachmuřený Marcipán. Černý plášť za ním zlověstně vlaje, na hlavě má vysokou, špičatou čepici a v ruce třímá mohutnou hůl.

